

AMPPARI SURINAT

Kuningatar &
Prinsessa

AMPPARI-
LIIGALAISIA
ON JO LÄHES
400!

O2-liiganaisten
Tanja Matilainen
ja **Alina Laitinen**
ovat erityislaatuinen
maalivahtikaksikko.

Ennätysyleisö kannusti
naiset derbytasuriin
- ratkaisi säilymisen liigassa

Miehet juhlivat cupissa
seuran ensimmäistä

**SUURTA
VOITTOA**

OXDOG.NET

OXDOG

REVOLUTION WITH THE EVOLUTION
OTHERS WILL FOLLOW. >>

AMPPARI
SURINAT

1/2016
1. vuosikerta

Julkaisija:
O2-Jyväskylä ry

Päätoimittaja:
Harri Pirinen, tiedotus@o2-jkl.fi

Ilmoitusmyynti:
Aki Pohjola, aki.pohjola@o2-jkl.fi

Kirjoittajat:
Kari Jauhiainen (pj.), kari.jauhiainen@o2-jkl.fi
Marianne Väliaho, Silja Penttinen
Annakaisa Niemelä, Oskari Kauppinen
Jani Saukko, Harri Pirinen
Joni Lempinen, Tuomas Pulkkinen
Jaakko Juvonen, Mikko Kohonen

Kuvat:
Ismo Nybacka, Harri Pirinen, Tuomas Pulkkinen
Kari Jauhiainen, Adele Salerto
O2-Jyväskylän arkisto

Ulkoasu:
Jyväskylän kristillinen opisto
Graafisen suunnittelun koulutus
Sara Seppänen, Eveliina Kuula

Painopaikka:
Grafitatu Oy

Painos:
1000 kpl

Jakelu:
O2-Jyväskylä

6 O2-Jyväskylän naisilla on mielenkiintoinen maalivahtikaksikko.

14 Amppariliigassa surisee jo lähes 400 "pikkuherhiläistä".

16 Miesten Suomen Cup päättyi jyväskyläläisten juhliin.

Sisällysluettelo

- 5** Puheenjohtajan palsta
- 6** Konkari ja kuopus
- 8** Matka jatkuu
- 10** Tulevaisuuden tähdet
- 11** Kapteenin kulma
- 12** Ilo ja joukkuehenki ennen kaikkea!
- 13** Seuratyöntekijän palsta
- 14** Ampparikerho, Amppariliiga, Kortteliliiga ja salibandykoulut
- 16** Poikaporukan täydellinen matka
- 20** Kahden roolin työläisempiäinen
- 21** Cupteenin kulma
- 22** B-junioreilla takana vaiherikas kausi
- 24** Arvokasta oppia ja lisää intoa
- 26** Ainakin saimme pelata!
- 27** Intohimona salibandy
- 28** Joukkuekuvat

AMPPARI NRO:
20-HENRI
ESKELISEN
MAALITEHTAILUSSA
MUKANA JO VUODESTA 2014

**PISTÄVÄLLÄ
TARKKUUDELLA
JA AMMATTITÄIDOLLA**

- KEITTIÖKALUSTEET JA -REMONTIT
- PESUHUONE- JA SAUNAREMONTIT
- MIRROR-LINE-LIUKUOVET JA -KAAPISTOT
- MAALAU- JA TAPETOINTITYÖT
- LAMINAATTI- JA PARKETTIASENNUKSET
- TERASSIT JA JULKISIVUREMONTIT

PYYDÄ ILMAINEN TARJOUS

WWW.TIMPERMANNIT.FI
- 0 2 0 7 3 5 3 2 7 0 -
#PAIKALLINENREMONTTILIIKKEESI

2016 MALLI NYT TILATTAVISSA

SUOJAA JA MUKAVUUTTA
PELIKENTILLE

TILAUKSET JA LISÄTIEDOT
INFO@KOHONENBROS.COM
KAUPOISSA VASTA KESÄ/SYKSY 2016

PRO

MAX SUOJAUS

49,90

+TOIMITUSKULUT

BASIC

SOPII KAIKILLE

39,90

+ TOIMITUSKULUT

BY KOHONEN BROS.

MIKKO KOHONEN, PETRI KAUKO, TATU VÄÄNÄNEN,
SAMI KOSKI JA MUUT HUIPPUPELAAJAT SUOSITTELEE
LUE LISÄÄ WWW.KOHONENBROS.COM

SYVENNÄ OSAAMISTASI!

- Potkua jatko-opintoihin ja työhön
- Innostava välivuosi
- Kontakteja alan ammattilaisiin

KOULUTUKSET

- GRAAFINEN SUUNNITTELU
- SISUSTUSSUUNNITTELU
- KASVATUS JA OPETUS
- KIRJOITTAMINEN
- MUSIIKKI
- TEATTERI

katso lisää!
www.jko.fi

TUTUSTU ALAN
TYÖTAPOIHIN JA VÄLINEISIIN,
LÖYDÄ OMAT VAHVUUTESI
JA VERKOSTOITU!

Voit myös yhdistellä
koulutusten sisältöjä.
Suorahaku 29.5.2016
mennessä:
www.jko.fi/hakeminen

OPISTOLLA
ON VIIHTYISÄ
ASUNTOLA.
2km keskustasta!

JYVÄSKYLÄN KRISTILLINEN OPISTO
Sulkulantie 28, 40520 Jyväskylä
Puh. 014 3348 000, toimisto@jko.fi

ILOA
ELOA
ÄLYÄ
www.jko.fi

Meitä on jo lähes 800!

Seuramme kasvu jatkuu hurjaa vauhtia. Pian päättyvällä kaudella jäsenmäärämme nousi jo lähelle 800:a. Viimeinen virallinen luku on maaliskuun puolivälistä: 786. Se on huikean iso luku! Voimme hyvillä mielin kut-sua Amppariperhettä suureksi seuraksi.

Seuran ensimmäisellä kaudella 2001-02 pelasin miesten joukkueessa, siinä ensimmäisessä Amppariitiimissä. En suurimmassakaan kuvitelmissa silloin ajatellut - enkä varmaan silloin edes asiaa miettinyt - että toiminta voisi vuonna 2016 olla näin mahtavaa ja menevää kuin se nyt on. Tuo seuran ensimmäinen joukkue kuvasti monella tapaa nykyistä Amppariperhettä. Joukkueessa oli osaava taustajoukko, intoa puhkava pelaajisto sekä yhteinen visio ja tavoite. Tähtäsimme päämääräämme tosissamme, mutta emme siitä juuri stressanneet. Tavoite täyttyi ja nousimme sarjatasoa ylemmäksi.

Matka tuolta alkuajoista tähän hetkeen on ollut vähintäänkin mutkainen, mutta myös ylä- ja alamäkeä on tullut eteen. Kun muistelen näitä monia hetkiä, joita olen toiminnassa mukana ollessani saanut kokea, ei voi olla hiukan liikuttumatta. Monta kertaa on juhlistu voittoja, ja välillä kyynelleet ovat valuneet silmistä karvaisten tappioiden takia. Monta kautta on valmisteltu, on pidetty lukemattomia kokouksia ja on lyöty kausia päätökseen Itämerellä risteillen.

Monesta tällä matkalla mukana olleesta henkilöstä on tullut ystävä. Vaikka tiet ovat vieneet meidät eri suuntiin, tavatessamme meillä on aina jotain yhteistä ja kokemuksia, joita voimme muistella. Suuri kiitos kaikille, joiden kanssa olen saanut viettää aikaa mukavan harrastuksen parissa.

Mitä olemme tekemässä?

Kysyin omalta lapseltani, mitä harrastus hänelle merkitsee. Hän vastasi: "harrastus tekee minut iloiseksi". Hyvin sanottu. Se varmasti onkin harrastamisen ja urheilamisen perimmäinen tavoite. Mutta meitä on moneksi. Meillä on erilaisia tavoitteita, jotka tekevät meidät iloisiksi. Joillekin meistä tavoite on saada hyvää treeniä ja päästä hikoilemaan pelaamalla. Osalle tavoite on voitto ottelusta, kirkkain mitali turnauksesta tai jopa Suomen mestaruus.

Seuran visiossa ja strategiassa meillä pitää olla jotakin yhteistä, mihin me kaikki voimme tarttua. Yhteisö, joka yhdessä pystyy näkemään jotakin samaa ja pystyy tarjoamaan sisältöä, vie meitä kohti omaa tavoitettamme. Jos ajattelemmme vain yhtä päämäärää ja tavoitetta, se pienentää osallistujien mahdollisuuksia.

Oma ajatukseni hyvästä urheiluseurasta on, että nuorena aloitettu harrastus voisi jatkua samassa turvallisessa ympäristössä vähän vanhemmaksiin. Tämä tietenkin tarkoittaa, että on erilaisia mahdollisuuksia toteuttaa sitä tavoitetta, joka kullakin on. Emme voi millään miellyttää kaikkia, mutta hyvällä seuratyöllä sekä selkeällä visiolla ja strategialla voimme paremmin antaa mahdollisuuksia useammalle toteuttaa oma tavoitteensa.

Vapaaehtoistoiminta avainasemassa

Yleishyödyllisen yhteisön ja urheiluseuran kivijalka on vapaaehtoistoiminta. Olen kuullut monelta suunnalta, että vapaaehtoistoiminta olisi hiipumassa. Ainakaan meidän kohdallamme tämä ei onneksi pidä paikkaansa. Seurassamme on joukkueissa, Amppariiliigassa ja hallituksessa kokonaisuudessaan lähes 100 aktiivista toimijaa. Lisäksi nuorten pelaajien vanhemmat ja tutut osallistuvat kotiturnauksissa erilaisiin tehtäviin, jotka mahdollistavat hyvän pelitapahtuman. Johtopäätökseni on, että haluamme osallistua ja tuoda oman panoksemme seuratoimintaan, kunhan sopiva tehtävä löytyy ja joku osaa kysyä. Muistetaan olla kaikki aktiivisia kysymään, niin saame ihmiset mukaan mahtavan harrastuksen pariin.

Salibandyssä kevät on sitä aikaa vuodesta, kun suunnitellaan seuraavaa kautta. Seurassa tehdään lyhyemmän ja pidemmän ajan toimintasuunnitelmia sekä laaditaan visiota ja strategiaa. Toivotan kaikille pelaajille parhaista pelistä keväälle, voimia ja näkemystä uuden kauden suunnitteluun sekä ennen kaikkea Ampparihenkeä kaikille. Sinä olet Seura!

Keväterveisin
Puheenjohtaja
Kari Jauhiainen

Konkari ja kuopus

Teksti: Marianne Väliaho
Kuvat: O2-naisten arkisto

Tanja Matilainen unohtaa välillä,
miten nuori hänen maalivahtikollegansa
Alina Laitinen oikein onkaan.

Ikäero ei häiritse tätä iloista parivaljakkoa. Tanja Matilainen, 40, ja Alina Laitinen, 13, kehuvat yksissä tuumin O2-Jyväskylää tiiviiksi perheyhteiseksi, johon on helppo tulla mukaan ja jossa on kiva pelata salibandyä.

Alina Laitinen

O2-Jyväskylän naisten liigajoukkueessa pelasi päätyneellä kaudella perin mielenkiintoisen maalivahtikaksikko. Tanja Matilainen, 40, on kokenut salibandymaalivahti, joka on urallaan edustanut O2-Jyväskylän lisäksi Happeeta. Matilainen on joukkueen konkari niin ikänsä kuin kokemuksensa puolesta. Joukkueen toinen maalivahti oli vasta 13-vuotias Alina Laitinen, joka on tiettävästi kaikkien aikojen nuorin pelaaja salibandyliigatasolla.

Ikäeroa maalivahteilla on siis peräti 27 vuotta. Peliäikää ei kuitenkaan jaeta kokemuksen perusteella. Kaksikko jakoi naisten ensimmäisellä liigakaudella torjuntavastuun melko tasaisesti. Matilainen pelasi 15:ssä ja Laitinen yhdeksässä ottelussa. Sattumalta konkarin ja kuopuksen tilastotkin muodostuivat hyvin samankaltaisiksi: Matilainen torjui 269 kertaa torjuntaprosentin ollessa 80,00. Laitisen lukemat olivat 264 torjuntaa ja 80,24%.

Lopetus, paluu ja mitali

Tanja Matilaisella on jo takanaan mittava ura salibandyssä. Vuodesta 1998 aina vuoteen 2009 saakka Happeeta edustanut Matilainen piti muutaman vuoden tauon salibandyä, mutta palasi Happeen riveihin kaudeksi 2013-14 ja voitti SM-pronssia. Pronssikauden jälkeen Matilainen siirtyi O2-Jyväskylän riveihin pelaamaan naisten 1. divisioonaa, ja nousun jälkeen edessä oli myös paluu Naisten Salibandyliigaan.

Samaan aikaan Alina Laitinen pelasi junioreissa. Laitinen on pelannut urallaan monessa eri joukkueessa; Muuramen Yrityksen 2001- ja 2002-pojissa, Happeen C-tytöissä ja tätä nykyä O2-Jyväskylän liigajoukkueen lisäksi myös B-tytöissä.

Ensimmäistä liigakauttaan pelaava Laitinen kertoo, että kausi naisten mukana on ollut mahtava.

-Eroja B-tyttöjen ja Liigan välillä on paljon. Esimerkiksi tempo peleissä on naisten liigassa paljon vauhdikkaampi, ja tilanteissa pitää olla aina hereillä.

Laitinen mainitsee, että pelaaminen liigan naisten mukana on tällä hetkellä hänen urallaan ykkösjuuttu, ja kehittymishaluja riittää.

Oppia kummallekin

Matilainen ja Laitinen nauravat paljon keskenään ja tuntuvat tulevan hyvin juttuun.

-Välillä oikein unohtaa, miten nuori Alina onkaan, sanoo Matilainen, jolla on maalivahtikollegaansa vanhempi poka.

Kaksikkoa ikäero ei häiritse, vaan he tsemppaavat ja antavat palautetta toisilleen tilanteen mukaan. Kumpikin kertoo myös oppineensa toiselta.

-Peliasento on ehkä tärkein oppi. Tanja on opettanut pelaamaan enemmän pystyssä ja pitämään selän suorassa, Alina kertoo.

-Myös äänenkäyttöön ja kenttäpelaajien ohjaamiseen olen saanut hyviä neuvoja, hän lisää.

Matilainen taas kertoo oppineensa nuoremmalta kollegaltaan ennen kaikkea pitkäpinnaisuutta.

"Kausi kerrallaan"

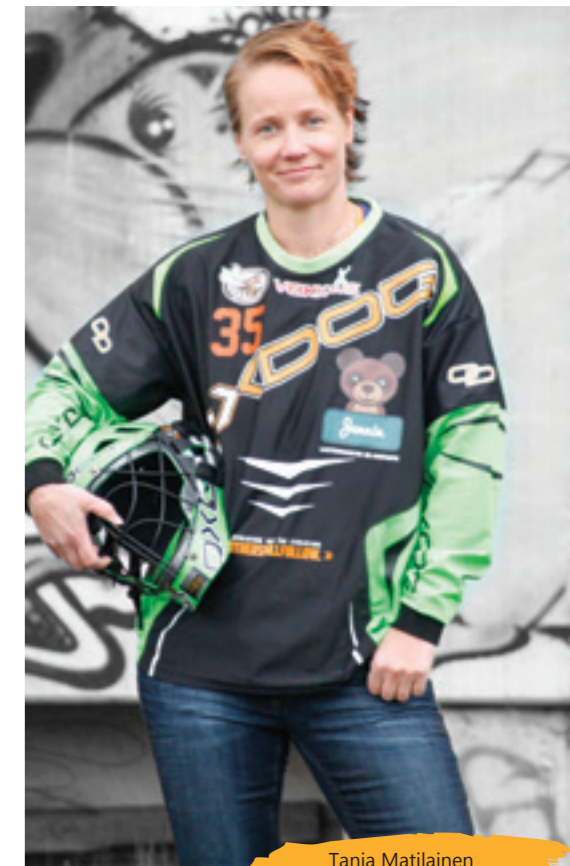
Maalivahtikaksikko kertoo, että harrastuksen ja koulun sekä työn sovittaminen vaatii suunnittelua. Laitinen kertoo, että salibandy on hänelle ykkösjuuttu.

-Koulu pitää silti hoitaa kunnialla, että saa pelata salibandyä, hän muistuttaa.

Matilainen puolestaan vitsailee sanoen, että työt häiritsevät harrastusta.

Entäpä sitten uran jatko? Alina Laitisella suunnitelmat ovat selvät: hän haluaa jatkaa O2-Jyväskylän riveissä.

-Itselläni tilanne on se, että pitää katsoa eteenpäin kausi kerrallaan, Tanja Matilainen miettii. ●

Tanja Matilainen

Matilainen tuskin rikkoo ennätystä

Alina Laitinen on nuorin koskaan salibandyliigassa pelannut pelaaja. Tanja Matilainen on liigapelaajien ikähaitarissa toisessa päässä, muttei läheskään kärkinimi. SB Pron maalivahti Ritva-Kaarina Perkiö oli kaudella 2014-15 Liigaa pelatessaan 62-vuotias!

Matilaisen pitäisi siis pelata vielä 22 vuotta yltääkseen Perkiön ennätykseen. Miltä kuulostaa?

-Hehehehe! Aika kauhealta kuulostaa! Polvet voi ainakin sanoa, että hirveetä, mutta ei kai se muuten mahdotonta olisi... Luulen, että kroppa haraa vastaan. Maalivahtien polvet ovat selälaisia venkuloita, Tanja miettii.

Kuulostaa vähän siltä, että ainakin vielä olisit jatkamassa pelaamista?

-Riippuu siitä, pääsenkö edes joukkueeseen. Jos tulee nuoria lupaavia vahteja, turha siellä on ruveta roikkumaan mukana. Näkisin, että mieluummin annetaan nuorille enemmän pelaiaikaa, vaikka itselläkin toki pelihaluja olisi yhä.

Mutta vielä Ritva-Kaarina Perkiöstä: miten on mahdollista pelata liigassa maalivahtina yli kuusikymppisenä?

-En tiedä, ihan ihminen on kyseessä. Kun kroppa on hyvässä kunnossa, se on näköjään mahdollista. Mutta vakavasti, kyllä tuollainen aika kaukaiselta ajatukselta tuntuu!

Matka jatkuu

Teksti: Silja Penttinen
Kuvat: Ismo Nybacka

Naisten ensimmäinen liigakausi sisälsi verta, hikeä ja kyneleitä. Dramaattisten vaiheiden jälkeen onnellinen loppu maistui hunajalta.

Edellisen kauden 2014-15 päätteeksi varmistimme 1. divisioonan voitolla nousun Naisten Salibandyliigaan - 12 kovimman suomalaisen joukkueen sarjaan. Usean pelaajan aiempien kausien kova työ palkittiin mahdollisuudella päästä ensimmäistä kertaa kokemaan, millainen on oma taso suhteessa naisten kovimpaan kärkeen.

Voittoaista viime kaudesta huolimatta tiesimme, että kesäksi ei voi jäädä laakereille lepäämään. Sarjatason nousun vuoksi ”kesätreenien” ensimmäiset intervallijuoksut aloitettiin jo hyvissä ajoin keväällä, kun toiset pelasivat vielä finaaleja.

Kesä oli erityisen rankka mutta antoisa pelaajien huikean sitoutumisen ansiosta. Kahvakuulat, armeijaradat ja kampuksen kenttä tulivat tutuiksi samalla, kun hitsasimme porukkaa hiellä, verellä ja ajoittain kyneleilläkin yhtenäiseksi joukkueeksi.

Varsinkin fyysisellä, mutta myös taidollisella, puolella saimme kesän aikana kurottua

kiinni eroa vahvempiimme. Ainoa tavoite kaudelle oli lähteä säilyttämään sarjapaikka.

Monenlaista ikäeroa...

Joukkueemme koostui sekalaisesta seurakunnasta, jossa pelaajien kokemus naisten peleistä vaihteli nollan ja useamman sadan välillä. Ikäeroa nuorimpien ja vanhimpien välillä tuntui olevan ainakin henkisellä puolella yhtä paljon. Kauden 2015-16 joukkue oli erittäin viihdyttävä porukka, jossa saimme nauraa yhdessä sekä toisillemme että itsellemme.

Jyväskylä on käynyt tutuksi muualtakin tulleille pelaajille, vaikkei se aina helppoa ole ollutkaan. Ilmeisesti Jyväskylässä kaikki tiet eivät aina vie haluttuun paikkaan ja parkkeeraus on vaikeampaa, sillä sen verran usein on lyhyelläkin matkalla eksytty, auto on ollut väärässä paikassa tai jopa valunut väärään paikkaan! Muutaman joukkueemme pelaajan kannattaa jatkossa kehittää myös tasapainoa, sillä sen verran haastavaa on ollut pysyä ja-

Kevään derbyssä Happeeta vastaan nähtiin rajua vääntöä ja Ampparien kannalta onnellinen loppu. Pikku-Ampparit pääsivät testaamaan laukaisutaitojaan ottelun tauoilla.

loillaan ulkona ja sisällä. Tilanne on näyttänyt ajoittain niin huolestuttavalta, että olemme alkaneet säästää sakkokassasta rahaa ostaaksemme nuorille kaatumatautisille jäsenille kypärät vakavien päävammojen välttämiseksi...

Junan alta riman yli

Lähtökohta kauteen oli siis säilyttää sarjapaikka. Kauden tärkeimmiksi peleiksi muodostuivat matsit muita sarjanousijoita sekä oletettujen 7.-9. sijojen joukkueita vastaan. Tiesimme, että kauden aikana kohtaamme myös ylikovia vastuksia, joita vastaan taistelemme käytännössä oman maalieron pitämiseksi mahdollisimman hyvänä.

Välillä pelaaminen on muistuttanut junan alle jäämistä, eikä omaa potentiaalia ole osattu hyödyntää riittävän korkealla rutiinilla. Alkukaudesta usko omaan tekemiseen hävisi helposti vastustajan tehdessä ensimmäisen maalin. Useassa pelissä saimme shokkihoitoa itseluottamuksen tärkeydestä, kun vastustaja teki mustan minuutin aikana monesti jopa kolme maalia putkeen. Vaikka välillä pystyimme pelaamaan parhaitakin joukkueita vastaan laadukasta salibandyä, oli ehjää 60-minuuttista hankala saada pelattua, ja luottamus omaan onnistumiseen oli pieni.

”Päästä lintu pöntöstä!”

Onneksi saimme kauden aikana ulkopuolista apua henkisen kilpailukyvyn kasvattamiseen.

Marras-joulukuussa teimme kerran viikossa joukkueena psyykkisen valmennuksen harjoitteita, joita veti Samppa Karvinen. Mentaalisten harjoitusten (mm. ”anna sen linnun lentää sieltä pöntöstä pois”) lisäksi on harjoitettu maalien tuulettamista, sillä jos niitä kerran tulee vähän, niistä hetkistä pitää ottaa kaikki irti! Harjoittelu jatkuu kuitenkin edelleen, sillä osalla pelaajista on ollut vaikeuksia nostaa edes yksi käsi ilmaan maalin merkiksi.

Derbyt kohokohtina

Erittäin mieluisia ja odotettuja kohtaamisia olivat pelit paikallisvastustajan, ”isosisko” Happeen kanssa. Väänsimme kaksi erittäin tiukkaa ja viihdyttävää peliä, joista ensimmäinen päättyi Happeen 4-2-voittoon ja toinen 4-4-tasapeliin. Molemmissa peleissä O2-Jyväskylän kannattajat järjestivät huikean derby-tunnelman. Varsinkin kotiotteluna pelattu jälkimmäinen peli jäi meille pelaajille mieleen huikeana tapahtumana, jonka seuramme ja upeat talkoolaiset järjestivät. On erittäin hienoa saada pelata otteluita, joissa on lähes 500 katsojaa, upea kotiyleisö ja taustatukena hieno seura, jossa juniorityötä tehdään täydellä sydämellä.

Viime huhtikuussa nauroimme, että kaudesta tulee pitkä, kun aloitamme sen jo nyt. Silti on uskomatonta, miten olemme taas keväällä. Kauden aloitusleiri kuvaa tätä kautta melko hyvin. Olimme meille tuntemattomassa

ympäristössä, jossa piti selviytyä tahdolla ja sisulla. Yöt on nukuttu lattialla tai puolijoukkueeteltassa, jossa kipinän hiipuminen on pyrittävä estämään yhteen hiileen puhaltamalla, vaikka kyyti on välillä ollut kylmää. Olemme marssineet kauden aikana pitkän taipaleen joukkueena toisiamme kannustaen, hoputtaen ja välillä hidastaen, jotta vielä lopuksi pääsimme yhdessä määränpäähän.

Onnetarkin puolellamme

Voitimme kauden aikana elintärkeistä kappailuista muita sarjanousijoita vastaan kolme neljästä, yhdessä jäimme harmittavaan pistejakoon. Mutta emme onnistuneet riittävän hyvin pisteiden ”varastamisessa” liigan rutiinjoukkueilta. Tasapelit Erää ja Happeeta vastaan toivat kipeästi tarvittuja lisipisteitä, mutta silti loppukauden rutistus jäi onnekkaiden ”kabinettipisteiden” ja maalieron varaan. Lopulta onnetarkin taisi olla hieman meidän ”kuningatarampparien” puolella, sillä säilyimme Liigassa mahdollisimman niukasti. Päädyimme tasapisteisiin Happeen kanssa, mutta maalieromme oli kolme maalia parempi kuin ”Hirvittäriellä”. Tuo kolme maalia on koko kausi huomioon ottaen lähes olematon ero.

Kausi siis päättyi osaltamme huojentavaan säilymiseen. Debyyttikausi Liigassa toi meille rutkasti oppia tulevaan, ja mikä tärkeintä, nyt voimme yhdessä –joukkueena – todeta: ”Tehtävä suoritettu!” ●

Teksti: Marianne Väliaho
Kuvat: O2-naisten arkisto

Tulevaisuuden

tähdet

B-tytöt ylsivät seuran historian parhaaseen sijoitukseen. Naisten päävalmentaja Jere Viljanmaa näkee Veera-Maria Jalkasessa ja Kiia-Mari Avikaisessa maajoukkueainesta.

B-tyttöjen joukkue lähti kauteen 2015-16 B-tyttöjen SM-sarjan karsinnat tähtäimessään. Tavoite ylittyi kirkkaasti. Tytöt selvittivät tiensä aluesarjan ja alueellisten pudotuspeli-karsintojen kautta valtakunnallisiin pudotuspeli-karsintoihin ja edelleen SM-sarjan ”pleijareihin” ensimmäisenä ampparijoukkueena koskaan. Niissä ikäluokan viime kauden Suomen mestari SBC Loisto Turusta oli vahvempi. B-tyttöjen lopullinen sijoitus SM-sarjassa oli seitsemäs – se on seuran paras SM-tason sijoitus koskaan.

– Emme me varsinaisesti omia odotuksiamme ylittäneet, mutta monen muun kylläkin. Näytimme varsinkin monen vastustajan taustajoukoille, että osaamme pelata sählyä, päävalmentaja Satu Pöntinen kertoi kauden päätyttyä.

B-tyttöjen runko koostuu 21:stä kenttäpelaajasta ja kolmesta maalivahdistista. Joukkue on kaudella harjoitellut ahkerasti: normaaliin treeniin kuuluu kolme laji- ja fysiikkatreeniä, naisten kakkosjoukkueen kanssa pelaaminen kerran viikossa, ja lisäksi moni treenaa myös aamuin koulun aamutreenissä poikien kanssa.

Pöntinen kertoo, että päävalmentajan

viikot ovat yhtä salibandypainotteisia kuin tyttöjen. Koulun ja salibandyn yhteensovittaminen on usein haasteellista, mutta onneksi naisten valmennuksesta löytyy muitakin treenien pitäjiä, jos päävalmentaja ei ehdi. B-tyttöjen valmennuksesta vastasivat päättäneellä kaudella myös Ilkka Siiki (maalivahtivalmentaja) ja Heidi Vanhanen.

B-tytöistä liigavauhtiin

Joukkueen juniorituotannon timantit, vuonna 1999 syntynyt Kiia-Mari Avikainen ja vuonna 2000 syntynyt Veera-Maria Jalkanen ovat molemmat nousseet B-tytöistä naisten liigariinkin ja pelaavaan kokoonpanoon. Kausi 2015-16 on ollut molemmille ensimmäinen naisten salibandyliigassa. Jotakin tyttöjen lahjakkuudesta kertoo, että he pelaavat vasta toista kautta salibandyä ylipäättään. Molemmat kertovat ensimmäisen liigakauden olleen jännittävä ja täynnä haasteita. Kumpikin on saanut uusia kavereita naisten joukkueen pelaajista, ja jännitys on kauden kuluessa poistunut kokonaan.

Tytöt ovat yhtä mieltä siitä, että B-tyttöjen ja naisten liigapelit eroavat toisistaan fyysisyydeltään.

– Myös tilaa ja aikaa on vähemmän, joten ratkaisut kentällä pitää tehdä nopeammin, he sanovat.

Liigavauhtiin molemmat pääsivät hyvin, ja vastuuta tuli ja pisteitä syntyi. Veera-Maria tehti Liigan runkosarjassa pisteet 6+4 ja Kiia-Mari 7+2. Naisten päävalmentaja Jere Viljanmaa sanoi kauden päätteeksi uskovansa jopa, että kyseinen kaksikko saattaa jo ensi kaudella kolutella tyttöjen maajoukkueen porteja.

Kehityksen jatkuessa samaan tahtiin Veera-Maria ja Kiia-Mari ovat tulevina vuosina joukkueen kantavia voimia. Tyttöjen omiin suunnitelmiin kuuluu kehittyminen yhä paremmiksi pelaajiksi, vaikka koulun ja salibandyn sovitaminen on vaatinut uhrauksia.

– Kahdessa joukkueessa pelaaminen ja treenaaminen vie paljon aikaa. Mutta aikatauluttamalla omat menot ja luopumalla joistakin vapaa-ajan suunnitelmista koulun ja salibandyn yhteen sovitaminen onnistuu, he kertovat.

Tyttöjen kova motivaatio viittaa siihen, että ehkä jo ensi kaudella nähdään ensimmäinen Ampparipelaaja Suomi-paidassa. ●

Kiia-Mari Avikainen (vas.) ja Veera-Maria Jalkanen ovat B-tyttöjen kantavia voimia.

Amppari pisti sydämeeni

Tällä kaudella O2-Jyväskylässä on kuulunut paljon Ampparien surinaa Naisten Liigasta aina Amppariliigaan. Kausi on tuonut minulle paljon uusia tuulahduksia salibandyn parissa niin pelaajana kuin seuran toimijana. Vuoden tauon jälkeen on ollut mukavaa olla mukana Amppari-perheessä, jossa jäsenten määrä on noussut huimasti vuosien saatossa. Salibandyllä ja O2:lle näyttää todella olevan paikkansa Jyväskylän urheiluväliköimässä. Kiitos, että olet mukana!

Tällä kaudella naisten edustusjoukkueen pelaajat saivat omat kummijoukkueet, joiden harjoituksissa olemme pyrkineet vierailemaan mahdollisuuksiemme mukaan. Tämä kokemus on ollut itselleni todella mukava ja opettavainen. Tosin välillä toivoisi, että olisi mahdollista viettää enemmän aikaa kummijoukkueen kanssa. Uusien asioiden opettelu, kavereiden tunteminen, tekniikka ja taktiikka, kaikkia näitä asioita käydään läpi niin poikien kuin tyttöjenkin joukkueissa.

Itse aloitin pelaajaurani aikanaan 12-vuotiaana suoraan naisten joukkueessa Suolahdessa, missä junioritoimintaa ei ollut tuolloin lainkaan. Nyt seuraan iloisena salibandypallon perässä kirmailevia tyttöjä, joilla on hymy huulilla ja joista liikunnan ilo ja riemu välittyy katsomoon asti. Toivon, että myös naisten joukkue on pystynyt välittämään tuota samaa tunnetta omilla peleissään katsojille.

Joukkueurheilu on siitä mukava tapa harrastaa liikuntaa, että asiat tehdään yhdessä ja kokemuksia koetaan joukkueena. Vaikka joskus harjoituksiin lähtemisen tuntuu vaikealta, harvemmin olen jälkeensä harmittelut, että tuli lähdettyä. Onnistumisia juhlista yhdessä, ja lopputulokset ovat aina koko joukkueen yhteisen panoksen ansiota. Heikkona hetkenä tiedän, että minulla on vähintään 23 pelikaveria, jotka tukevat minua. Muistathan sinäkin juhla onnistumisia ja kannustaa kaveria.

O2 seurana on porautunut syvälle sydämeeni. Kauden 2015-16 muistan varmasti seuran ensimmäisestä liigakaudesta – matkasta, jonka olemme joukkueemme kanssa tehneet. Kauden aikana olen nauranut, hikoillut, pelännyt, harmitellut, jopa itkkenyt. En osaa sanoa, missä muualla olisin voinut näitä tunteita tuntea. Mitkä ovat sinun parhaita hetkiäsi salibandyn parissa?

Kotiottelumme Happeeta vastaan Monitoimitalolla oli hieno ponnistus niin joukkueemme toimihenkilöiltä kuin talkoolaisilta. Olin todella ylpeä seurastamme ja joukkueestamme, kun saimme pelata 427 katsojan edessä. Ottelun tunnelma oli omalla pelialueella poikkeuksellinen. Toivon, että pystyn antamaan oman panokseni jatkossa myös junioreiden seuraamiseen ja kannustamiseen lajin parissa. Muistetaanhan pitää kentällä hauskaa ja heitetään ylävitokset kohdatessamme!

Terveisin,
kuningatar-
ampparien kapteeni
Annakaisa Niemelä #4

KUN HALUAT PAINOAPUA TARVITSET GRAFITATUA!

G Grafitatu
Digipaino • Offsetpaino • Reppopalvelut

Grafitatu Oy • Alasinkatu 1-3 • 40320 Jyväskylä. Asiakaspalvelu puh. 010 328 2880
tarjouspyynto@grafitatu.fi • avoinna ark. 8 - 16 • www.grafitatu.fi

Ilo ja joukkuehenki ennen kaikkea!

E-tytöt eivät tuloksista välittäneet, mutta voittivat vastustajan viimeistään loppuhuudoissa.

E-tytöt on tälle kaudelle Amppariliigan tyttöistä muodostettu pirteähenkinen tyttöjoukkue. Joukkueessa on jo usean vuoden Amppariliigaa pelanneita tyttöjä sekä kauden aikana mukaan tulleita uusia pelureita. Ikähaitari joukkueessa on 2004 syntyneistä 2007 syntyneisiin, ja E-tytöt on seuran nuorin tyttöjoukkue. Tyttöjä on tällä hetkellä joukkueessa 27, ja heitä valmentaa viisi valmentajaa eli Ina, Mari, Ansku, Timo ja Kari.

Tytöt ovat harjoitelleet kahdesti viikossa ja osallistuneet Amppariliigan turnauksiin. Joukkue on myös ollut kevätkaudella mukana kortteliliigan A-sarjassa. Joukkueen kummipelaajina ovat toimineet O2-naisten liiga-joukkueen pelaajat Roosa Pelto-Arvo, Piia Lehtola, Saara Metsälä ja Jenna Vierijärvi. Kummipelaajat ovat tuoneet mahtavasti lisää intoa tyttöjen harjoitteluun. Tytöt ja valmentajat kiittävät kummeja upeasta kaudesta!

Tyttöjen kausi on mennyt erittäin vauhdikkaasti, ja jokaisessa treenissä on ollut iloinen ja vauhdikas meininki. Joukkueessa on erittäin kova tsemppi, ja peleissä vastustaja kyllä tietää, ketä vastaan pelaa. Joukkue on pelannut lähes koko kauden poikajoukkueita vastaan, koska alueella ei ole muita samanikäisten tyttöjoukkueita. Pelaaminen poikia vastaan ei ole haitannut. Välillä on voitettu pelejä ja välillä on hävitty, mutta viimeistään loppuhuudossa on vastustaja pudotettu polvilleen!

Tässä joukkueessa tärkeintä ei ole voittaminen, vaan se, että jokaisella tytöllä on iloinen mieli ja halu olla mukana. Tytöt ovatkin erittäin sosiaalisia ja haluavat ottaa kantaa siihen, mitä treeneissä tehdään. Valmennus on mielellään kuunnellut ja tehnyt tyttöjen kanssa yhdessä hyviä harjoituksia.

Kevät tarjoaa tytöille mukavia uusia haasteita. Joukkue aikoo osallistua Jyväskylän Talent-turnaukseen ja lähteä Tampereelle Särkänniemi Cupiin haastamaan ensimmäistä kertaa samanikäisiä tyttöjä. Särkänniemi Cupissa tytöt näkevät, mikä on heidän tasonsa verrattuna muihin omanikäisiin tyttöihin. Lisäksi matka on erittäin hieno tapa yhdistää joukkuetta ja saada mahtavia kokemuksia urheilun parissa.

Ensi kaudella vanhimmat tytöistä siirtyvät seuran D-junioreihin. E-tytöt lähtevät ensi kaudella ensimmäistä kertaa pelaamaan virallisia SSBL-sarjan pelejä, jossa he kohtaavat omanikäisiä tyttöjä.

Tämä joukkue on hieno esimerkki joukkuehengestä ja yhdessä toimimisesta. E-tytöt toivottavat kaikille salibändäjille hyvää kevättä!

Kari

Junioripäällikkö Jani Saukko

Kerropas Jani, miten olet päätnyt O2-Jyväskylään?

Muutin kesällä 2009 Rovaniemeltä Jyväskylään ja aloin katsella seuraa itselleni pelitarkoituksessa. Seuran tiesin Korsmanin Jyrin kautta ja otin yhteyttä Jauhiaisen Kariin. Kari toivotti tervetulleeksi treeneihin. Parhaiten mieleen jäi, kun pääsin ensimmäisessä harkkapelissä Vesa "Vesse" Hytösen namupasseista viimeistelemään hattutempun.

Milloin aloitit työt O2:ssa?

Aloitin puolipäiväisenä junioripäällikkönä syksyllä 2012. Toimenkuvaan kuului aluksi junioritoiminnan ja erityisesti kerhotoiminnan ohjaaminen ja kehittäminen.

Entä mitä junioripäällikön toimenkuvaan kuuluu nykyään?

Amppariliigan toiminnan kehittäminen ja koulujen kerhotoiminnan eli Salibandykoulujen organisointi. Amppariliigassa vastuullani on esimerkiksi joukkueiden kasaaminen, vuorojen varaaminen, valmentajien etsiminen, varusteiden hankinta, turnausten järjestäminen, valmentajien kouluttaminen yhdessä valmennuskoordinaattorin kanssa ja paljon muuta. Seuran kasvaessa toimenkuvani on painottunut yhä enemmän toiminnan organisointiin. Valmentaminen ja ohjaaminen ovat jääneet vähemmälle, eli työpäivän aikana minut löytää seuran toimistolta.

Mitkä ovat suurimmat onnistumisesi junioripäällikkönä?

Kerhotoimintaa olen pystynyt kehittämään koko ajan, ja nykyinen Amppariliiga ja Salibandykoulut ovat todella suosittuja. Niistä olemme saaneet tosi paljon hyvää palautetta. Amppariliiga luo perustan seuran junioritoiminnalle - mukana on lähes 400 junioria! Myös koulun jälkeen järjestettävä oppilaille ilmainen kerhotoiminta eli Salibandykoulu on kasvanut parissa vuodessa. Nykyään ohjaamme jo 24 tuntia viikossa koulujen kerhoja ympäri Jyväskylää. Näissä kerhoissa käy yli 300 oppilasta viikoittain.

Mitkä ovat suurimmat haasteet tulevaisuudessa?

Valtion ja kaupungin talous on tiukilla, ja tämä alkaa näkyä myös meidän toiminnassamme. Koulujen kerhojen määrärahoja leikataan, mikä tarkoittaa meille tulojen tippumista. Salivuorot ovat myös tiukassa, ja melkein kaikki Amppariliigalaisten vuorot ovat klo 16-17. Lisäksi valmentajapula on yleinen ongelma, mutta olemme saaneet tosi hyvin lasten vanhemmista hyviä valmentajia niin Amppariliigaan kuin ikäkausijoukkueisiin.

Nuorten salibandyssä mukana

spym Terveen järjen mainostoimisto

Uudistamme kattosi!

Pesemme, suojaamme tai maalaamme kaikenkokoiset tiili-, mineriitti- ja huopakatot

Rivitalot ja isommat kohteet erikoishinnoin! Pyydä tarjous!

KATSO TYÖNÄYTTEET
www.kattopatrol.fi

www.Kattopatrol.fi

Soita 0400-866 067

Ampparikerho, Amppariliiga,

Kortteliliiga ja

salibandykoulut

Teksti: Jani Saukko
Kuvat: Adele Salerto

O2-Jyväskylä
järjestää alakoulu- ja
alle kouluikäisille
monenlaista toimintaa.
Tässä toimintamme
esittely pääpiirteissään.

Amppariliiga

Toiminta on tarkoitettu salibandyä kiinnostuneille 2003–2011 syntyneille tytöille ja pojille. Tavoitteena Amppariliigassa on pitää hauskaa, opettaa salibandyä lajitaitoja sekä synnyttää ja vahvistaa liikunnan riemua.

Tällä kaudella Amppariliigassa pelaa lähes 400 junioria, jotka treenaavat pääsääntöisesti kerran viikossa. Lisäksi joukkueet kokoontuvat Amppariliigan turnauksiin, joita on tällä kaudella neljä. Amppariliigan treenit koostuvat leikeistä ja peleistä sekä lajitaitojen harjoittelusta. Harjoituksia ohjaavat seuran kouluttamat valmentajat.

Lapsi-Aikuisen Ampparikerho

Lapsi-Aikuisen -kerhoissa juniorit treenaavat ohjatusti yhdessä aikuisen kanssa. Aikuisen voi olla isä, äiti, kummi tai vaikka isovelji tai -sisko. Harjoitukset pidetään kerran viikossa, ja näiden lisäksi tulee muutamia harjoituspelejä.

Kerho sopii hyvin vähän aremmille lapsille, kun tuttu aikuinen on mukana harjoituksissa. Alkujännityksen hellitettyä moni siirtyykin Ampparikerhosta Amppariliigan joukkueeseen.

Kortteliliiga

Mukavaa ja ei niin vakavaa salibandyä harrastamista säännöllisesti kaksi kertaa viikossa. Joukkueet pelaavat kortteliliigan pelejä Jyväskylässä ja lähialueella noin kerran kuukaudessa. Lisäksi joukkueet osallistuvat Amppariliigan turnauksiin mahdollisuuksien mukaan.

Salibandykoulut

O2- Jyväskylä järjestää Salibandykoulut yhteistyössä Jyväskylän kaupungin kanssa osana koulujen kerhotoimintaa. Kerhotoiminta on opilaille ilmaista, ja toimintaa järjestetään yhdessä Jyväskylän koululla koulupäivän jälkeen.

Salibandykoulun harjoitukset räätälöidään ikäluokalle sopiviksi. Nuoremmilla lapsilla harjoituksiin kuuluu hippaleikkejä ja muita leikkejä/pelejä salibandyä pelaamisen ohella. Vanhemmilla ikäluokilla salibandyä pelaamisen ohella pelataan muita suosittuja pelejä kuten ikuisuuspalloa (amerikkalaista polttopalloa), kahden tulen välissä, norsupalloa ja muita pelejä.

Valokuvaus

Pelien lisäksi Amppariliigan joului- ja helmikuun turnauksissa kuvattiin kaikki Amppariliigan joukkueet. Joukkuekuvat löytyvät tämän lehden lopusta. Express-kuvan valokuvaaja Ilmo on kuvannut lähes kaikki seuran joukkueet, pelaajat ja valmentajat kauden aikana. Kuvia Ilmo on ottanut Amppareista kauden aikana yli 10.000. Kuvaaminen ei maksa seuralle tai junioreille mitään ja juniorit voivat halutessaan lunastaa kuvat itselleen nähtyään kuvat. Jatkamme yhteistyötä Express-Kuvan kanssa myös tulevaisuudessa.

O2-Jyväskylän ohjaamat
Salibandykoulut löydät
seuran nettisivuilta
www.o2-jkl.fi

Karjulan veljekset käyvät salibandykoulussa

Veljekset Eemeli, Väinö ja Kaapo Karjula käyvät Vaajakummun Salibandykoulussa, koska se on mukavaa – ja siellä pelataan. Pelaaminen onkin kaikkien mielestä mukavinta salibandyssä.

Eemeli käy 1.-2.-luokkalaisten ryhmässä, Väinö 3.-4.-luokkien ryhmässä ja jää monesti pelaamaan vielä isoveljen eli Kaapon 5.-7.-luokkalaisten ryhmään. Kaapolla on menossa jo neljäs vuosi O2:n ohjaamissa koulun kerhoissa. Väinökin kävi jo eskarissa ollessaan veljensä mukana kerhoissa jo neljä vuotta sitten. Eemeli eli "Emppu" on ekaluokalla ja ensimmäistä vuotta mukana Salibandykerhossa. Pihapeleissä Emppu onkin monesti maalissa, mutta haastaa kentälläkin jo vanhemmat veljensä.

Pihapelejä veljekset pelaavat paljon, mikä näkyykin poikien otteissa Salibandykoulussa. Pojilla on myös paljon muita harrastuksia. Kaikki veljekset harrastavat myös frisbeegolfia, hiihtoa, uintia ja paljon muutakin urheilua. Väinö harrastaa myös pianon soittoa. Empun suosikkiaineen koulussa jo varmaan arvaatte: liikunta. Lisäksi hän tykkää matematiikasta ja käsitöistä.

TUPLA
KATUSÄHLY
2016
LOVE THE WAY YOU PLAY

LAUANTAINA 11.6. LUTAKON AUKIOLLA
O2-JKL.FI → TAPAHTUMAT

Teksti: Oskari Kauppinen
Kuvat: Harri Pirinen

Poikaporukan täydellinen matka

Cup-taipaleemme jälkeen ymmärrän sanonnan ”matka on tärkeämpi kuin päämäärä” merkityksen. Pikkufinaalin voitto oli makea kirsikka kakussa.

Kannusta sampanjaa – ei vaan vettä. Heti cup-finaalin jälkeisenä päivänä miehillä oli sarjapeli.

Syksyinen lauantai. Kaikille tuttu Palokan koulukeskus. Luvassa kauden ensimmäiset viralliset pelit.

Joukkue oli muuttunut paljon edellisestä kaudesta, mutta runko oli säilynyt. Halleilla puhuttiin nuorennusleikkauksesta. Olihan se varmasti sitäkin. Kesän aikana erilaisista lähtökohdista ja joukkueista tulleet pelaajat alkoivat hiljalleen hitsautua joukkueeksi. Siinä tehtävässä meitä uusia auttoivat kokenut valmennus sekä muutamat ”franchise-pelaajat” statuksella varustetut kokeneemmat konkarit.

Kun johonkin porukkaan heitetään kymmenkunta uutta naamaa, ja kun noiden naamojen joukossa on vielä useita värikkäitä ja hyvin kilpailuhenkisiä yksilöitä, on soppa usein valmis. Ja niin kuin

Ostos-tv:ssä sa-

notaan: ”Eikä tässä vielä kaikki.” Nuo tyypit ovat kesän ajan paljon tekemisissä keskenään. Usein vielä harjoituksessa, jossa mennään äärrirajoilla.

Ne ajat olivat nyt takanapäin.

Syksyinen lauantai. Silloin kävelimme hallille ensimmäistä kertaa oikeasti joukkueena. Joukkueena, jolla oli yhteiset tavoitteet ja tieto – no, ainakin aavistus – siitä, miten ne saavutetaan. Ja mikä tärkeintä, palava halu voittaa.

Ensimmäinen kierros Suomen Cupissa pelattiin turnausmuotoisesti. Kahdessa päivässä neljä peliä. Se on kova rypistys joukkueelle kuin joukkueelle, oli vastassa kuka tahansa. Lauantaista selvittiin kunnialla, vaikka pelillisissä asioissa oli paljon hakemista. Vastassa olivat MuurY ja Liikunnan Riemu. Kaksi alempien sarjojen joukkuetta, ja odotetusti otimme molemmista peleistä voitot.

Pehmeä lasku oli takana, ja viikonlopun kovin testi oli vuorossa sunnuntaina aamupäivällä. Silloin vastassa olisi sarjapeleistäkin

hyvin tuttu Nousu. Kuten tiedetään, näiden joukkueiden kohtaamisissa on se tietty ekstralataus, joka tekee hyvistä peleistä loistavia. Tasaisessa ottelussa olimme ajoittain muutaman askeleen Nousua jäljessä, mutta erinomaisella puolustuspelaamisella otimme kolmannen voiton ja varmistimme jatkon seuraavalle kierrokselle.

Tulos tai ulos

Cup on erityislaatuinen kilpailu. Takarivossa jyskyttää aina tieto siitä, että tappiolla se kisa on ohi. Juuri se on suola, joka maustaa cupin ottelut normaalia sarjapeliä maukkaammaksi.

Suoritimme yksittäisissä cupin otteluissa huomattavasti paremmin kuin sarjaotteluissa. Paineen alla pelaaja voi joko murtua tai ottaa paineesta pienen ylimääräisen latauksen ja terävyyden. Joukkueena muutimme paineet voimavaraksi, jonka avulla olimme vastustajia edellä lähes jokaisella osa-alueella.

Ensimmäisenä kaatui tuttu sarjavastus

Henri Tikkanen vastaanottamassa cup-mitalia, ja mestaruushumua pukuhuoneesta.

Panthers. PSS-ottelukin hoidettiin, mutta siitä maksettiin kovaa hintaa. Kaksi harmittoman näköistä tilannetta, kahden pelaajan kausi ohi. Isoja menetyksiä joukkueelle, joka operoi suhteellisen kapealla pelaajamateriaalilla.

Viidennelle kierrokselle eteneminen tuntui jo itsessään saavutukselta. Yleisessä tiedossa oli, että todennäköisimmin arvonnasta tulee vastaan joukkue joko Salibandyliigasta tai Divarista. Twitterin välityksellä seurasimme arvontaa tiiviisti. Liigajoukkue toisen jälkeen huudettiin. Huh, vältettiin Erä ja Viikingit. Samoin Classic. Ja Happee. Arvontatulokset olivat meille paras mahdollinen: O2 JKL vastaan Santas United! Ainoa kakkosdivarijoukkueiden muodostama pari.

Nopeasti tajusimme, että nyt on sauma saavuttaa jotain suurta. 1. marraskuuta pelasimme kauden ylivoimaisesti parhaan pelimme kovimmassa mahdollisessa paikassa. Ja taas odotettiin arvontaa, tällä kertaa puolivälieriin.

Arvontapäivä. Koulun käytävällä kännykät esiin, Twitteristä auki Salibandyliigan sivu

ja päivitä-nappi pohjaan. Tällä kertaa tosin toivottiin helpoimman sijasta vaikeinta mahdollista vastustajaa.

Onnettarella oli tälläkin kertaa jossain päin maailmaa ampparilasit päässä. Happee! Juttipuppu keskellä koulun vilkasta käytävää ja kädet kohti kattoa. Oudoksuvia katseita. Ei mitään väliä. Jyväskylässä nähdään derby! Nopeat kuittailut puhelimen välityksellä Happeessa pelaaville kavereille, ja sitten odottelemaan.

Vuoden odotetuin tiistai

Harvoin olen nähnyt kopissa yhtä monta hymyilevää naamaa kuin arvonnän jälkeisissä harjoituksissa. Yläfemmoja heitellään ja porukalla mietitään ääneen, kuinka monella maalilla kehdataan voittaa. Huikea fiilis kaikin puolin.

Sosiaalisessa mediassa keskusteltiin ottelusta paljon, ja saatiin myyntimies Manninen radioon asti juttelemaan matsista. Monesti veistellään, että ilmassa on suuren urheilujuhlan tuntua. Tällä kertaa sitä ei olisi

voinut paremmin kuvailla. Tämänkaltaisten pelien takia Suomen Cup on hieno kilpailu normaalin sarjan ohessa. Jos joku on eri mieltä Suomen Cupista, suosittelen lämpimästi käymään kakkosdivarijoukkueen kopissa, jossa pelaajat ovat kuulleet pelaavansa paikallista liigajoukkuetta vastaan.

Pelipäivä oli tiistai. Kun maanantaina meni sänkyyn, ei uni tahtonut tulla. Olo oli kuin lapsella jouluaatonaattona. Hallille saapuessa fiilis oli katossa. Jo alkulämmittelyn aikana katsomossa oli kaksi kertaa niin paljon ihmisiä kuin normaalissa sarjapelissämme. Vaikka normaalisti monikaan joukkuekaveri ei pelejä jännitä, nyt jännityksen näki kaikista. Syötöt pomppivat eikä pallo tahtonut pysyä lavassa. Valmennuskin pyöritteli tussejaan hermostuneesti.

Kaikki odotus ja jännitys laukesivat, kun joukkueet kuulutettiin sisään. Pelaajakäytävään näkyi vain osa katsomosta, ja se osa oli ääriään myöten täynnä.

Katsojia kehoitetaan tiivistämään. Tässä kohdassa filmi katkeaa alkuvihellykseen asti.

Hallissa on hirveä meteli ja huikea fiilis. Happee tekee ensimmäisen maalin minuutin jälkeen, mutta fiilis ei meiltä katoa. Kukaan tai mikään ei voi tätä hetkeä meiltä viedä.

Ensimmäinen oma vaihto, saan pallon alakolmion vasempaan laitaan. Karvaamassa Kotilaisen veljekset Paul ja Peter sekä Janne Hoikkanen. Tilanne on niin absurdi että naurahdan ääneen. Eihän tällaista ole olemassakaan.

Menen vaihtoon, ja seuraava kentällinen tasoittaa pelin. Suoraa huutoa, riemua ja läpsyt maalin tehneeltä kentälliseltä. Kaikkiaan teemme kolme maalia Happeeta vastaan. Monikaan kakkosdivarijoukkue ei voi sanoa samaa.

Peli päättyi ja Happee eteni välieriin. Numeroilla taululla ei ollut mitään merkitystä, kun taputimme 909 katsojalle kiittäksemme tästä kokemuksesta. He taputtivat takaisin. Olo oli kuin lottovoittajalla - sillä erotuksella, että tämä voitto ei näy pankkitilillä.

Tämä täysosuma talletettiin muistojen syövereihin. Siellä se säilyy ikuisesti.

Jyväskylän juhlaa

Olimme cupissa pisimmälle edennyt Liigan ja Divarin ulkopuolinen joukkue, joten viimeinen koitos odotti Pikkufinaalissa. Kuin kirsikkana kakun päälle finaaliweekonloppu järjestettiin Jyväskylässä. Varsinaisessa cup-finaalissa Happee voitti Viikingit. Jos me kaataisimme Tikkurilan Tiikerit Pikkufinaalissa, Jyväskylään jäisi näistä karkeloista kaksi pystiä.

Kahden vaikean erän jälkeen vieraat johtivat 2-4. Kun kolmas erä alkoi, voitontahto paistoi jälleen läpi joukkueesta. Erän puoliväliin mennessä olimme tulleet tasoihin ja ohi. Hetkeä myöhemmin kapteenimme Joni Lempinen vei kotijoukkueen kahden maalin karkumatkalle. Tästä suosta vierailijat eivät enää nousseet.

Summeri soi ja juhlat käyntiin. Osalle voitto oli ensimmäinen, osalta löytyy palkin-

tokaapista nuorten Suomen mestaruuksia tai mitaleita koulun hiihtokisoista. Tässä lajissa joukkue menee kuitenkin yksilön edelle, ja tämä voitto saavutettiin nimenomaan joukkueena – yhdessä.

En ollut aikaisemmin ymmärtänyt, mitä tarkoittaa sanonta ”matka on tärkeämpi kuin päämäärä”. Se kuulosti hölmöltä. Tämän matkan jälkeen en kyseenalaista tuota viisautta enää koskaan.

Tämä matka oli joukkuehengelle tärkeämpi kuin yksikään saunailta tai sarjapeli voisi ikinä olla. Pelin päättymisen jälkeiset kymmenen minuuttia kiteyttävät urheilun merkityksen ja hienouden täydellisesti. Summerin soitua voittanut joukkue syöksyy kasaan omalle maalille. Pelaajat, valmennus ja huolto. Mukana riemussa joukkueenjohto ja totta kai fanit katsomossa. Vasta sitten kuvioihin astuu pokaali.

Ennen yhtään suurta voittoa pitää olla joukkue. Sellainen meillä on. Joukkue. ●

Mestarit Monnarin Areenalla.

Kahden roolin työläisempiainen

Teksti ja kuva: Harri Pirinen

Tuomas Pulkkinen tekee töitä Ampparien puolesta kentällä ja toimistolla.

Ampiaispesässä on tunnetusti yksi kuningatar ja parhaimmillaan jopa tuhansia työläisempiaisia. Nämä työläisempiaiset huolehtivat pesän tarpeista.

O2-Jyväskylän ”ampparipesässä” tilanne on päinvastainen: muutama ahkera työläinen huolehtii lähes 800-jäsenisen - ja arviolta ainakin parintuhannen ihmisen arkea koskettavan - seuran toiminnasta. Seuratyöstä palkkaa saavat vain junioripäällikkö Jani Saukko ja valmennuskoordinaattori Tuomas Pulkkinen, joka lisäksi pelaa miesten edustusjoukkueessa keskushyökkääjänä.

Pulkkinen tekee seurassa 20-tuntista työviikkoa, ja toinen mokoma vierähtää ”edarin” harjoituksissa, peleissä ja pelimatkoilla.

– Yhdeksän kuukautta vuodesta menee aika tiiviisti salibandyn parissa. Mutta kesäisin pidän tarkoituksella kolmen kuukauden totaalisen tauon lajista. Silloin pelaan pesäpalloa ja treenaan muuten, Pulkkinen kertoo.

Pulkkinen, 24, päätehtävä seurassa on kilpajuniorijoukkueiden toiminnan kehittäminen. Lisäksi hän ohjaa iltapäiväkerhoja.

– Hoidamme Janin kanssa monenlaisia

hommia. Näin keväällä aikaani kuluu eniten kevään ja kesän turnausten järjestelyyn sekä ensi kauden valmentajien kartoitukseen. Myös kesäharjoittelun organisointi on nyt akuutti asia.

Pulkkinen myöntää, että tuplarooli seurassa on tuonut välillä myös tuplastressin.

– Moni ”tavallinen” pelaaja ajattelee kehittymistään lähinnä oman uransa kannalta. Minä ajattelen, että yksilöiden ja joukkueiden kehitys on tärkeää koko seuralle, hän vertaa.

Pulkkinen sanoo, että etenkin syyskaudella, kun edustusjoukkueen peli ei kulkenut, hänen oma surinansa muuttui murinaksi.

– Koin, että joukkueemme ei ollut sellainen kuin halusin. Olin hyvin turhautunut, kiukuttelin ja osoitin mieltäni joukkueen parissa. Mutta kun asioita käytiin läpi, roolit alkoivat löytyä ja peli parantua. Kevätpuolella joukkue on ollut kuin uudestisyntynyt, hän iloitsee.

Pulkkinen on pelannut salibandyä Divarissa kotikaupunkinsa Hämeenlinnan Steersersissä. Tämän lehden mennessä painoon ei tiedetty, oliko O2 selvitynyt miesten divarikarsintojen viimeiseen vaiheeseen. Pulkkinen

Suomen Cupin Pikkufinaalin voitto oli Tuomas Pulkkiselle erityisen merkityksellinen hänen tuplaroolinsa takia.

ei kuitenkaan haaveile pelaamisesta ammattilaisena – valmentamisesta kylläkin.

– Tavoitteeni on joskus valmentaa kokopäiväisesti työkseni. Sen eteen on ensin tehtävä vapaaehtoistyötä, tavallaan työnäyte, hän järkeilee.

Myös Pulkkinen opinnot yliopiston liikuntatieteellisessä liittyvät tavoitteeseen. Hänen pääaineensa on valmennus- ja testausoppi.

– Tavoite on valmistua kahden vuoden päästä, hän kertoo. ●

Kakkos-seiska vaihtui ässä-kuninkaaseen

Ennen kauden alkua O2-miesten edustusjoukkueen korttipakka oli saatu niin sekaisin, että sieltä olivat hävinneet muutama ässä ja osa kuninkaista, eikä jätäkään enää juuri näkynyt. Käteen olivat jääneet patakakkonen ja ristiseiska. Silti kauteen lähdettiin uutta intoa hehkuen. Uuden jaon myötä huomattiin, että töitä on edessä, ja jossain vaiheessa voidaan joutua jopa bluffaamaan, mikäli halutaan pärjätä. Todennäköisyydet eivät olleet puolellamme.

Ryhdyimme miettimään, miten näillä korteilla tulisi pelata. Luotimme siihen, että kun joukkueelle luodaan visio, arvot ja pelisäännöt, voiton todennäköisyys kasvaa. Näin tehtiin. Joukkuepalaverissa lyötiin kirjallisenä pöydälle kauden tavoite niillä arvoilla, joilla sen uskottiin olevan mahdollinen saavuttaa. Näiden tueksi laadittiin uusi ”lakikirja” valvomaan tavoitteen saavuttamista.

Joukkueen asettama tavoite kuului seuraavasti: ”Viimeisen pelin jälkeen haluamme tuntea – jotain uutta”. Vasta divarikarsinnat näyttävät, mitä kukin tahollaan tuntee. Kuitenkin jo tässä vaiheessa kautta voi hyvin kuvailla tunteiden vuoristoradaksi. Molempia ääripäitä on päästy kokemaan.

Alkukaudesta alamäkeä liukuessa aloimme tutkia tarkemmin joukkueen ennen kauden alkua itselleen luomia arvoja. Arvojen yksi kohta kuuluu: ”Sulla on treenipäivänä 22 tuntia aikaa pilata 2 tunnin treeni (Nykky 2015)”. Uskoimme siihen, että työnteolla kurssi käännetään. Pitkin syysä harjoittelua söivät useat loukkaantumiset. Usein treenit muistuttivat ikäihmisten kuntoutuslaitosta. Takaiskuista huolimatta harjoitukset pyrittiin pitämään niin laadukkaina kuin se näillä resursseilla oli mahdollista.

Edarin ”Äyien” yksi viidestä arvosta kuuluukin: ”Ilman viiniä voi olla hauskaa, koska sähly”. Äyien perusolettamus on siinä, että jokainen harrastaa lajia omasta tahdostaan ja nauttii ajastaan harrastuksen parissa. Alkukaudesta kävi kuitenkin karulla tavalla ilmi, että kyseessä on vain olettamus.

Kaiken hässäkän keskellä istuimme jälleen pyöreän pöydän ääreen

miettimään mennyttä ja tulevaa. Arvolistalta tarkasteltiin kahta kohtaa: ”Kohtele frendiis ku ittees” & ”Usko itseesi, luota valmentajaan, ja äiti on aina oikeassa”. Porukalla nostimme kättä virheen merkiksi. Ymmärsimme, että montun pohjalta ei ole kuin yksi suunta, ylöspäin.

Puujalkavitsit alkoivat viimein upota joukkueen sisällä, mikä vaikutti positiivisesti niin harjoittelun tasoon kuin pelillisiin yksityiskohtiin. Tästä seurasi, että pääsimme kuin varkain pelaamaan Happeeta vastaan Suomen Cupin puolivälierässä. Yleisöä riitti, mutta jälleen hävittiin. Tappiota ei enää säikähdetty, ja onneksemme, tappiosta huolimatta, matka jatkui Cupin Pikkufinaaliin. Tämän jälkeen alkoi kortti käydä. Korttipakasta löytyi ässä ja kuningas jatkineen. Tästäkös itseluottamus edarin äyillä kasvoi, ja kakkos-seiska -jako tuntui jo kaukaiselta. Ennen Pikkufinaalia päätimme porukalla lyödä peliin isolla. Tutun nimi oli All-In. Tällä kertaa riskinotto kannatti, ja Pikkufinaalin jälkeen pääsimme leikkaamaan sukkaa.

Hyvin sujunut Suomen Cup yhdisti edarin rivejä. Vaikea alkukausi oli unohdettu, ja katseet siirrettiin divarikarsintoihin. Missään vaiheessa kautta harjoittelua ei ole unohdettu, ja kesän Laajavuoren mäkitreenit ovat viimein alkaneet näkyä. Nähtäväksi jää, löytyykö korttipakasta se viimeinen ässä kauden päätyttyä.

Käiken sähläämisen keskellä on silti hyvä muistaa edarin äyien arvolistan viimeistä kohtaa: ”Elämässä on kuulemma tärkeämpiäkin asioita kuin sähly.”

Terveisin,
Edarin äyien kapteeni
Joni Lempinen #5

Clients'

svirmasalo.fi

B-junioreilla takana vaiherikas kausi

Teksti: B-juniorien valmennus

Junioreiden edustusjoukkue eli B-juniorit koostuu 1998- ja -99-syntyneistä urheilijalupauksista. Lisäksi treeneissä ja peleissä on ollut mukana myös aktiivisia 2000 syntyneitä pelimiehiä.

Kauden alkaessa valmennuksen ja seuran tavoite oli luoda kilpailukykyinen, seuran vanhimmista junioreista koostuva edustusjoukkue, jossa pelaajille tarjotaan laadukas mahdollisuus kehittyä niin omissa harjoituksissa kuin myös yhteistyössä seuran muiden juniori- ja aikuisjoukkueiden kanssa.

Kauteen valmistautuminen aloitettiin ajoissa, ja kesän harjoitusohjelma esiteltiin pelaajille jo maaliskuun lopulla. Edellisestä kaudesta viisastuneena fysiikkaharjoittelusta oli hankittu vastaamaan ammattitaitoiset osaajat eli Tuomas Pulkkinen, Ville Kosola ja Henri Niskanen, jotka valmentavat myös seuran muissa joukkueissa. Kesätreeniin sisältyi niin kuntosalia, juoksuharjoittelua kuin lajiharjoituksia. Mahdollisesti jopa ensimmäistä kertaa seuran historiassa järjestettiin kesän aikana myös aamuharjoituksia. Kesän fysiikka- ja lajiharjoittelua tehtiin yhteistyössä seuran C-junioreiden kanssa. Tällä pyrittiin varmistamaan, että jokaisessa treenissä on kesälomista huolimatta riittävästi pelaajia. Lisäksi kummankin joukkueen tavoitteena oli menestyä hyvin tulevissa SM-karsinnoissa.

B-junioreiden SM-karsinnat pelattiin elo-

kuun lopulla Vantaan Tikkurilassa. Muutama viikko ennen varsinaista koitosta joukkue kävi taikoamassa kaksi kovaa harjoitusottelua, joissa vastaan astuivat myös SM-sarjapaikoista taistelleet Josba ja SB Welhot. Harjoitusturnauksen jälkeen tunnelma joukkueessa oli erittäin motivoitunut, ja SM-karsintoja odotettiin suurella jännityksellä. Karsintalohkon muut joukkueet olivat M-Team, Tiikerit, SB Vaasa ja Pirkat. SM-karsinnat tarjosivat kovia pelejä ja hyviä kokemuksia koko joukkueelle.

– Pelattiin ihan hyvin. Eihän me sinne ennakkosuosikkeina lähdetty, joten ei ollut mitään hävittävää. Pyrittiin antamaan kaikemme, taistelemaan ja nauttimaan. Parhaiten mieleen jäi turnauksen ensimmäisen pelin ensimmäisessä erässä viimeistelemäni hattu-temppu, kommentoi joukkueen kapteenistoon kuuluva Leevi ”Vänä” Väänänen.

Lopputuloksena oli kuitenkin neljä hävittyä ottelua ja karsintalohkon viimeinen tila. Lopputulos ei silti näkynyt harjoittelussa negatiivisesti - pikemminkin päinvastoin. Valmistautuminen tuleviin eliittisarjan karsintapeleihin jatkui hyvillä mielin yhteistyössä miesten kakkosjoukkueen ja C-juniorien kanssa.

Seuraavana pelasimme läpi alueellisen eliittisarjan karsintalohkon, josta saavutimme paikan eliittisarjan karsintoihin. Karsintaottelussa Roismalan Ponnistus kaatui 4-2, ja matkamme jatkui eliittisarjaan.

Eliittisarjaa pelataan yliajueellisenä Sisä-Suomen ja Länsirannikon kesken. Luvassa oli siis 16 tunnin pelireissuja länsirannikon ytimeen Turkuun, Mynämäelle ja Vehmaalle. Sarjapaikan lunas-

taminen ja pelit eliittisarjassa olivat joukkueelle erittäin tärkeitä. Sarjan taso oli juuri tarpeeksi haastava, ja moni ottelu olisi voinut kääntyä kummalle tahansa. Kirvelevimpänä muistona on ottelu FBC Turkua vastaan, joka kääntyi viimeisen minuutin aikana maalin johtoasemastamme maalin tappioon. Mukavan lisämausteen sarjaan toivat paikalliskamppailut Happeeta vastaan. Ne molemmat päättyivät 3-3.

Näin kauden päätteeksi haluamme kiittää joukkueen loistavaa joukkueenjohtajaa Sannaa, rahastonhoitaja Päiviä sekä huollosta vastannutta tutkaparia Mikaa ja Markkua. Kiitos myös turnauksissa mukana olleille vanhemmille ja tukijoukoille! ●

BRIKOLLISEN
HYVÄÄ HENKILÖSTÖVUOKRAUSTA

BRIKO

EXPRESS-KUVA

Arvokasta oppia ja lisää

INTOJA

Teksti ja kuvat: Tuomas Pulkkinen

D1-pojat kokivat Ruotsissa pelin kovan tason ja hienoja ottelutapahtumia.

Uusi vuosi ja uudet kujeet. Sitä se todellakin oli, kun D1-poikien joukkue suuntasi vuoden ensimmäisenä päivänä läntistä naapurimaatamme kohti. Kolmatta vuotta lähes samalla rungolla porskuttaneen joukkueen toistaiseksi suurin reissu oli edessä.

Pelit Suomenmaalla olivat sujuneet joukkueelta nousujohteisesti näiden kolmen vuoden aikana, ja joukkue päätti suunnata salibandy suurmaahan Ruotsiin salibandyluokkaretken merkeissä. 625 kilometrin matka taitui bussilla ja Itämeren prinsessalla. Ensimmäiset asetelmat turnausta varten otettiin jo laivalla, kun kymmenkunta muuta suomalaisjoukkuetta oli samalla laivalla matkalla kohti Uppsalaa.

Yön matkustamisen jälkeen tehtävä Uppsalassa oli valmis alkamaan. Ensimmäisenä pelipäivänä vas-

tassa olivat Grankulla IFK ja turnausjärjestäjä Storvreta IBK. Alkulohkomme kolmas joukkue oli IBK Härnösand. Yhteensä 2002-syntyneiden poikien kilpasarjassa oli 32 joukkuetta ja haastajasarjassa 56 joukkuetta. Suomesta matkaan olivat lähteneet muun muassa OLS, Erä, SPV, Oilers, M-Team, Steelers... ja tietenkin amppari pojat. Alkulohkojen kaksi parasta joukkuetta jatkoi matkaansa A-playoffeihin ja lohkon kaksi muuta B-playoffeihin.

Reilut 24 tuntia matkan alkamisen jälkeen päästiin ensimmäisen kerran tositoimiin. Kuudelta aamulla nautitti meriaamiainen ja ruotsalaiset koulun lihapullat lounaaksi toimivat ampieisten energianlähteinä. Ei välttämättä optimaalisin tapa valmistautua peliin, mutta pojat osoittivat, että vireystilan säätely on asennekysymys. Ottelu ei toki kauhean mairittelevasti alkanut. Grankullan dynaaminen avauspeli ja ajoittain jopa hullunrohkea karvauspelaaminen aiheuttivat pojille päänsärkyä pelin alussa. Grankulla viimeisteli nopeasti kolme maalia. Mitä pidemmälle ottelu eteni, sitä paremmin pääsimme otteluun mukaan ja lopputulos oli Grankullan hyväksi 8-4.

Sitten muutama ruotsalainen li-

hapulla naamariin ja taas pelaamaan. Suomen aikaa klo 22.15 alkaneessa pelissä koeteltiin jälleen poikien pääkoppaa. Vastaa asteli turnauksen isäntäjoukkue Storvreta IBK, joka voitti ensimmäisessä ottelussa Härnösandin 9-0. Ottelusta tuli aivan päinvastainen kun ensimmäisestä. Storvreta ryhmittäytyi karvausasetelmaan puolen kentän tuntumaan. Joukkue luotti tiiviiseen keskustan puolustamiseen ja vakuuttavaan maalivahtipeleinsä. Pallonhallinnan Storvreta luovutti suomalaisille. Ottelun avausmaali nähtiin vasta toisessa erässä. Storvreta teki toisen erän alkuun nopeasti neljä maalia, ja O2 onnistui vasta ottelun lopussa ilman maalivahtia pelatessaan. Loppulukemat 4-2 isännille.

Pitkän ensimmäisen turnauspäivän päätteeksi poikia ei tarvinnut erikseen käskä hotellihuoneisiin nukkumaan. Kysymys oli enemmänkin, riittääkö energiaa vielä syömiseen vai meneekö ilta vain rötväämiseksi.

Toisen turnauspäivän aluksi vastaan astelivat ruotsalaispojat Härnösandista. Molemmat joukkueet olivat hävinneet aikaisemmat pelinsä, joten panoksena oli lohkon kolmas sija. Liekö väsy ollut puserossa vai mikä, mutta ampparit pelasivat selvästi turnauksen huonimman ottelunsa. Härnösand voitti 6-2, ja

kohtalomme oli sijoittua lohossa neljänneksi.

Toisen päivän otteluohjelma antoi tilaa myös vaihtoehtoisten aktiviteettien harrastamiseen. Pojat pääsivätkin haastamaan vanhempiaan keilailussa ja vesiliikumäessä. Ainakin keilailussa kokemus oli vielä valttia.

Alkulohkon neljäs sija tarkoitti jatkopelejä B-playoffeissa. Vastaa asetui Skellefteå IBK, joka sijoittui omassa alkulohkossaan kolmanneksi. Pelin henki oli selvä - voitolla puolivälieriin, häviöllä laulukuoron. Taktiikkaa pyrittiin jalostamaan aiempien koitosten pohjalta, ja otteluun viritettiin tavallistakin kovempi tsemi. Skellefteå osoittautui erittäin urheilulliseksi joukkueeksi, jonka taktiikka oli aktiivinen kentän kaikilla osa-alueilla. Skellefteå antoi karvauspaineen vastustajan päädyistä asti, ja mikäli pallo pelattiin keskialueen taskuun tai hyökkäyspään kulmaan, oli puolustus tuplaamassa palloa välittömästi. Hyökkäyspelissä Skellefteån hyökkääjät tekivät pavelburemaisia harppuunahyökkäyksiä vastustajan selustaan, mikä piti puolustajamme työn touhussa. Tasoero tuli selväksi, vaikka

ampparit hyvin taistelivatkin. Voittolukemat Skellefteälle 9-1, ja amppareiden pelit Storvreta cupissa olivat ohii.

Vaikka turnaus toi neljä tappiota, oli jokainen peli nautittava näytelmä ainakin kaukalon ulkopuolelta katsottuna - ja eiköhän näin ollut pelaajillekin. Kaikki vastustajamme olivat hienoja ja erilaisia joukkueita. Jo nämä ottelut itsessään tarjoilivat sellaisen kulttuuriläjäyksen nuorten urheilusta, että sulatella menee hetki. Kun tähän lisätään turnauksen finaalipelit, voi sanoa, että Uppsalassa on rakennettu jotakin, mikä innostaa urheilun parissa toimivia ihmisiä tekemään työnsä vielä huomennakin.

Turnauksen pääpelipaikkana toimi Fyrisshov-halli, jossa oli viisi salibandykenttää kahdessa kerroksessa. Pääkentän katsojakapasiteetti oli 2800. Finaalit pelattiin pääkentällä katsomoiden täyttyessä jo tippuneiden joukkueiden pelaajista, toimihenkilöistä ja kannattajista. Tunnelmaa riitti, ja järjestäjät olivat miettineet finaalien ottelutapahtumat viimeisen päälle. Liekinheitimet, valonheitimet,

ruotsalaiset kannatuslaulut ja jännittävät ottelut takasivat katsojalle viihteen turnauksen viimeisenä päivänä.

Harjoittelumme jatkuu Jyväskylän koulujen saleissa, joissa ei ole 2800 katsojan katsoimota tai täysikokoista kenttää, mutta reissun tuoman innon ansiosta harjoittelumme on potenssissa vielä pitkään. Sen ruotsalaisetkin huomaavat, kun seuraavan kerran meidät kohtaavat. ●

Ainakin saimme pelata!

Teksti: Jaakko Juvonen,
E-poikien valmentaja

Tampereen seutu tuli E1-pojille kauden mittaan tutuksi. Pelējä pelattiin välillä ammattilaisten tahdilla.

O2-Jyväskylän E1-joukkueen runko koostuu vuonna 2004 syntyneistä pelaajista, joiden lisäksi joukkuetta vahvistaa muutama 2005 syntynyt pelaaja. Tällä hetkellä joukkueessa on kaksi maalivahtia ja 15 kenttäpelaajaa. Suurin osa pelaajista on toisilleen tuttuja ampparikerhoista jo muutaman vuoden ajalta, joten joukkueen yhteishenki on päässyt kehittymään mukavasti.

Edellinen kausi pojilla vierähti paikallisen kortteliliigan turnauksissa, joista saimme viimeisen lisämotivaation siirtyä askeleen eteenpäin. Kaudelle 2015-16 päätimme lähteä mukaan Salibandyliiton sarjoihin hakemaan uusia haasteita. Syyskaudella liiton kilpasarjan pelien rinnalla pelasimme paikallista kortteliliigaa sekä hajanaisia Keski-Suomen liigan turnauksia 2002-03 ikäluokan joukkueita vastaan.

Elokuun ajan harjoittelimme vain keran viikossa, koska isolla osalla pelaajista oli vielä jalkapallokausi käynnissä. Syyskuussa saimme harjoitukset pyörimään vakiovuorolla kahdesti viikossa, ja keskittyminen kauteen

oli täydessä käynnissä. Vesi kielellä odottelimme liiton sarjaohjelmien valmistumista samalla treenaten sekä pelaten treenipelejä ja Keski-Suomen liigaa.

Vihdoin tämän hienon porukan ensimmäinen sarjapeli oli käsillä, kun 24.10. suuntasimme kohti Ylöjärven liikuntakeskusta. Matkassa oli pelaajien lisäksi myös odotusta ja jännitystä, osalla mielessä pyöri jo paluumatkan pysähdyspaikan valinta. Peleistä kuitenkin selvittiin ejiin nahoin, ja päällimmäinen huomio oli pelien kova taso.

Kilpasarja pelattiin tiiviinä rypistyksenä loka-marraskuun aikana. Turnaukset ajoittuivat neljälle peräkkäiselle viikonlopulle, joista kolmena matkustettiin Tampereen seudulle. Syyskauden saldo kahdeksasta pelistä oli 1 voitto ja 7 tappiota. Kortteliliigan kahdeksasta ottelusta voittoja sen sijaan tuli seitsemän. Vaikka voitot olivat kiven alla liiton kilpasarjassa, pojilla oli mahtava huumori ja joukkuehenki harjoituksissa ja pelimatkoilla. Syyskauden pari aktiivisinta kuukautta meni 18 otelun vauhdilla, joten ainakin saimme pelata!

Kevätkauteen otettiin varaslähtö, kun ensimmäinen alemman loppusarjan turnauspäivä oli 6.12.. Kevätkaudeksi päätimme luopua kortteliliigan peleistä, jotta välttyisimme päällekkäisiltä turnausviikonlopuilta.

Heti ensimmäistä alemman loppusarjan turnauksesta lähtien huomasimme, että nyt meille on löytynyt oikea sarjataso. Pelit ovat olleet kauttaaltaan tiukoja ja sopivan haastavia. Tätä kirjoitettaessa olemme kahdeksan joukkueen sarjassa kolmannella sijalla. Pelillisesti maukkaat tapahtumat varmasti sijoittuu tammikuun lopun turnaukseen Tampereelle, jossa nousimme hienosti 1-6-tappioasemasta 7-6-voittoon.

Ensimmäinen vuosi virallisissa sarjoissa on tuonut joukkueelle paljon uuden oppimista, hienoja kokemuksia sekä siinä sivussa kehittänyt lajitaitoja. Kun tulevan kesän jälkeen käynnistämme uutta kautta, olemme jälleen yhden vuoden kokeneempia tuleviin koitoksiin ja nautimme entistä enemmän yhdessä pelaamisesta. ●

Intohimona salibandy!

Olen pelannut salibandyä pitkään, ja laji on kehittynyt vuosien varrella suuresti. Vaikka pelaan nykyään Seinäjoen Peliveljissä, jyväskyläläisyys ei lähde minusta kirveelläkään. Kotini on Jyväskylässä, ja onkin ollut mukava seurata O2-Jyväskylän kasvua läheltä.

Moni ei itse asiassa tiedä, että olen pelannut O2:n miesten joukkueessa pari peliä villoin nuoruusvuosinani. Silloin joukkue kuului vielä Happeen organisaatioon, mutta Kari Jauhiainen, Juuso Hirvonen ja moni muu O2-legenda joutuivat testämään muutaman pelin ajan puuhelmiäni ja silloista geelitukkaani...

Kehitys kehityy ja salibandy ottaa suuria harppauksia eteenpäin. Tutkittaessa urheilussa menestymiseen vaikuttavia tekijöitä yli rajojen on löytynyt ainoastaan yksi yhteinen asia - into tehdä työtä tavoitteen eteen. Tiedän, että O2-Jyväskylässä on työtä tehty tunteja laskematta. Sen ansiosta jyväskyläläiset saavat nauttia hyvin organisoidusta seurasta, jonka toimintaan on helppo tulla mukaan ja jossa moni saa nauttia salibandy ilosta.

Olen pohtinut paljon, mihin salibandy lajina tulevaisuudessa matkaa. Se on varmaa,

että lajin kehityskulkua ja kasvua ei voi pysäyttää; lajimme on niin mahtava. Seurojen toiminta ammattimaistuu portaittain seura ja paikkakunta kerrallaan, mutta toivon, että emme menettäisi lajissamme vallitsevaa vahvaa "talkookulttuuria". Se luo yhteisöllisyyttä ja on myös yksi kulmakivi sille, että jokainen meistä voi harrastaa salibandyä taloudellisista taustoista riippumatta.

Suomalaisen salibandy junioritoiminnassa toivon, että entistä enemmän panostetaan lasten ja nuorten innostamiseen ja motivointiin - jopa enemmän kuin vain lajitietoon ja -taitoon. Kun nuoren sydämessä roihuaa intohimoinen palo urheilua kohtaan, hän itse löytää omien tavoitteidensa mukaiset ratkaisut kehittymiselleen. Kun kipinää pidetään yllä ja jopa vähän ruokitaan, kasvaa urheilijoita, joiden halu kehittyä kestää syntymästä haetaan saakka. Toivon, että nuoristamme tulisi joukkuepelin taidot osaavia, jatkuvasti oppivia taistelijoita, jotka löytävät myös itse ratkaisut tilanteeseen kuin tilanteeseen. Tällaisia pelimiehiä ja -naisia kutsutaan voittajiksi.

Toivotan kaikille hyvää salibandykevättä

ja -kesää. Nautitaan harrastamisesta, hyvistä pelikaverista ja kunnioitetaan vastustajia. Oman salibandykauteeni huipennus tapahtuu 16. huhtikuuta Superfinaali-tapahtumassa - valitettavasti katsomossa. Odotusarvot tapahtumalle ovat suuret, koska näin suurta salibandy juhlapäivää ei ole Suomessa vielä järjestetty.

Muistakaa, että joukkueurheilussa jokainen päivä on sankareiden syntymäpäivä. Olkaa esimerkkejä toisillenne. Moikataan, kun tavataan.

Terveisin,

Mikko Kohonen #17

Jyväskylän edullisin öljynvaihto!

49€
Alkaen

Kiilatie 6,
40320 Jyväskylä
Puh. 040 154 4444
oljysema@oljyasema.fi

Myynnistä laskutukseen

www.taimer.com

Graniitti/keskiviikko

Graniitti/lauantai

Mankola/pe/isot

Mankola/perjantai

Graniitti/sunnuntai

Graniitti/perjantai

Mankola/pe/pienet

Mankola 2009-11

Graniitti/lauantai

Graniitti/torstai

Killeri

Lohikoski

Huhtasuo/tiistai

Huhtasuo/torstai

Keljonkangas 2009

Keljonkangas A&B

Kortepohja

Vaajakoski

D2-pojat

D-tytöt

Palokka/tiistai

Palokka 2009-11

C1-pojat

C-tytöt

Kypärämäki

E 2004-pojat

B-pojat

B-tytöt

E-tytöt

D1-pojat

Naisten edustus

Miesten edustus

OXDOG **asics**

Huippumerkit salibandyyn

keskustan Intersportista!

Muista käyttää
seuraetusi aina
asioidessasi!

Edun saat myös
tekstiileistä ja
jalkineista.

Voit kysyä
lisää myyjältä.

Tilaukset ja
kyselyt seuratuotteista:
seurakauppa.jyvaskyla@intersport.fi
tai p. 044-455 6605.

IK

SPORT TO THE PEOPLE

INTERSPORT®

JYVÄSKYLÄ KESKUSTA **FORUM**